

Arrest

nr. 181 757 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart tijdens het gehoor over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, en geboren te zijn in 1988 (Gregoriaanse kalender, GK) te Horoqalifo, een dorp gelegen in de Jijiga zone (woreda Kebri Beyah) in de Somali regio. U behoort tot de Ashraf clan en u bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortedorp samen met uw ouders en uw twee broers. Uw vader was de eigenaar van een restaurant in het dorp. Om inkopen te doen gingen jullie naar de dichtstbijzijnde stad Kebri Beyah. U bent nooit naar school geweest, maar hielp uw ouders, en huwde reeds op jonge leeftijd.

Samen met uw eerste echtgenote kreeg u een dochter F. die inmiddels twaalf jaar oud is. Later scheidde u van uw eerste vrouw.

In 2000 stierf uw vader een natuurlijke dood. Uw moeder nam het restaurant over samen met uw hulp. Nadien, toen u wat ouder was, droeg u voornamelijk de verantwoordelijkheid van het restaurant. In 2014 hertrouwde u met A.A.H.. In datzelfde jaar kwamen ook regelmatig leden van de 'Liyu' politie over de vloer in uw restaurant. Ze kwamen voor een maaltijd maar wilden niet altijd betalen. Begin 2014 betaalden nog wel enkele politiemannen, maar in de loop van 2014 weigerden ze om nog te betalen voor hun maaltijd. Aangezien u het niet erg breed had, sprak u hen hierover aan. Zonder resultaat echter. Begin december 2014 werd het u te veel. U werd kwaad en sprak de aanwezige leden van de 'Liyu' politie fors aan. U liet hen weten dat het zo niet verder kon, dat u het geld nodig had en u vroeg hen tegelijkertijd of ze hun uniform misschien droegen om mensen uit te buiten. De reactie van de aanwezige agenten was eveneens fors. U werd geslagen en zelfs gearresteerd. Ze namen u mee naar het politiekantoor van Kebri Beyah waar u gedurende een maand werd opgesloten. Men beschuldigde u ervan rebellengroeperingen in de regio te hebben gesteund. Uw moeder kwam u wekelijks bezoeken in het politiekantoor. Tegelijkertijd zocht ze hulp bij uw oom die een zakenman was in de stad waar u werd opgesloten. Uw oom slaagde erin om een bewaker om te kopen. Begin januari 2015 werd u door deze bewaker vrijgelaten. Uw oom wachtte u buiten op. Samen gingen jullie naar zijn huis in de stad waar ook uw moeder was. Jullie besloten dat het beter was dat u het land zou verlaten. Met de hulp van uw oom trok u naar Jigjiga om vervolgens naar Addis Abeba te gaan. In de hoofdstad vond u een smokkelaar die u naar Khartoum in Soedan kon brengen. Vervolgens trok u naar Libië waar u zes maanden in een detentiecentrum werd opgesloten. Na uw vrijlating trok u per boot naar Italië om vervolgens naar België door te reizen waar u op 12 augustus 2015 asiel aanvraag bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u Ethiopië verlaten heeft omdat u vreest opnieuw opgesloten te worden door leden van de 'Liyu' politie die u valselyk beschuldigd zouden hebben steun te hebben verleend aan rebellengroeperingen in de regio (zie gehoorverslag CGVS, dd. 1 augustus 2016, p.9-10).

Vooreerst kunnen vragen gesteld worden bij de vermeende oorzaak van de door u aangehaalde problemen met leden van de 'Liyu' politie, met name de bitsige confrontatie met enkele leden van deze gespecialiseerde politiedienst nadat ze gedurende een lange periode niet hadden betaald voor de maaltijden die ze kregen voorgeschoteld in uw restaurant in uw dorp. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat de door u aangehaalde problemen in het begin van 2014 een aanvang kenden en dat ze een klein jaar duurden, tot eind 2014 (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gedurende deze periode zouden leden van de beruchte Liyu politie regelmatig bij u over de vloer zijn gekomen om een maaltijd te komen eten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft verder zelf aan dat de problemen uiteindelijk uitmondde in uw arrestatie nadat u erg boos was geworden tegen enkele leden van de Liyu politie toen het u uiteindelijk allemaal te veel werd (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). U voegt er zelf aan toe dat u op de eerste dag van de twaalfde maand van 2014 werd gearresteerd en meegenomen door deze leden van de Liyu politie nadat u zich erg kwaad had gemaakt omdat deze Liyu politieleiden al een hele tijd niet betaald hadden en niet wilden betalen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u aangehouden werd op 8 juli 2014 (zie vragenlijst CGVS, dd.2 december 2015, p.1, zie administratief dossier). Uiteraard dient rekening te worden gehouden met uw beweerde analfabetisme; zo haalt u aan het begin van het gehoor voor het CGVS zelf aan dat u niet kan lezen, noch kan schrijven, en dat u moeite heeft met data (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Echter, het bent u zelf die tijdens het gehoor voor het CGVS, en blijkbaar ook tijdens het gehoor voor de DVZ, exacte data geeft wat betreft het tijdstip waarop u aangehouden zou zijn. Op geen enkel ogenblik wordt u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd naar precieze data van essentiële gebeurtenissen in uw asielrelaas. Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u zelf een precieze datum van uw beweerde aanhouding (zie gehoorverslag CGVS, p.13), net zoals u blijkbaar tijdens het gehoor voor de DVZ heeft gedaan. Als u dan uiteindelijk toch dergelijke precieze data geeft van uw vermeende aanhouding – een essentieel element uit uw asielrelaas – mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze door u opgegeven data consistent zijn doorheen de verschillende gehoren van de asielprocedure. **Het feit dat uw verklaringen over het tijdstip van uw vermeende aanhouding verschillend zijn tijdens verschillende gehoren in het kader van uw asielprocedure doet reeds de eerste vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het algemeen.**

Het zijn echter vooral uw weinig overtuigende verklaringen over de oorzaak van uw vermeende aanhouding die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo wordt uw asielrelaas louter ondersteund door boude verklaringen, zonder het voorleggen van enig begin

van bewijs, hetzij via materiële bewijzen, hetzij via gedetailleerde verklaringen. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u in de problemen kwam omdat leden van de Liyu politie in uw restaurant over de vloer kwamen en niet wilden betalen wat bij u zou hebben geleid tot een woede-uitbarsting (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Tijdens het gehoor wordt u meermaals gevraagd naar namen van leden van de Liyu politie die bij u klaarblijkelijk vaker over de vloer kwamen, of van verantwoordelijken van de Liyu politie die bij kwamen eten, maar telkens moet u antwoorden dat u hun namen niet kent omdat u hen niet persoonlijk kende (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het is inderdaad best mogelijk dat u niet alle namen kent van alle politieleiden die in uw restaurant kwamen, maar u geeft tijdens het gehoor zelf een voorbeeld van één van de leden die u wel 'sympathiek' vond, en die wel redelijk was of leek, maar ook de naam van deze man kan u niet geven tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over klanten die regelmatig bij u over de vloer kwamen, gedurende de periode van een jaar, zonder te betalen. U komt echter niet verder dan enkel in heel algemene termen te vertellen dat leden van de Liyu politie bij u over de vloer kwamen en niet wilden betalen. U geeft daarnaast nog aan dat in het begin wel enkele politieagenten wilden betalen, maar later niemand meer. Ook over degenen die dan wel wilden betalen, kan u niets meer vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14).

Verder lijkt u geen idee te hebben van het door hen verschuldigde bedrag aan u (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Aangezien u tijdens het gehoor zelf meermaals aangeeft dat u arm was en dat u het geld nodig had, mag redelijkerwijze toch verwacht worden dat u op zijn minst een inschatting kan geven van de schulden die de politieleiden u nog te goed zouden zijn. Wanneer u deze vraag echter gesteld wordt tijdens het gehoor geeft u weinig overtuigend aan dat u het krediet niet geregistreerd heeft omdat u ongeletterd was (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Zoals gezegd kan u ook niet aangeven wie u wel en wie u geen geld verschuldigd was, aangezien enkelen van de politieleiden in het begin wel betaalden voor hun maaltijd (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Later tijdens het gehoor wordt u vervolgens gevraagd wie u dan concreet aansprak wanneer u dit probleem wilde aankaarten waarop u antwoordt dat u een van hen aansprak, met name de persoon die u nog als redelijk bestempelde, maar ook over deze persoon kan u geen verdere concrete informatie geven (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart ook hier weer weinig overtuigend dat u deze persoon niet kent en dat u niet weet wie het is (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Zoals eerder al aangehaald verklaart u tijdens het gehoor dat u op een bepaald moment erg boos bent geworden en dat u aan de aanwezige Liyu politieleiden onder meer uitdagend vroeg of ze hun uniform droegen om mensen zoals u uit te buiten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Nogal voorspelbaar zou dit tot een tegenreactie hebben geleid waarbij u geslagen werd, en uiteindelijk zelfs werd aangehouden door de aanwezige politieleiden, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Hierbij kan vooreerst de vraag gesteld worden of de opmerking gemaakt worden dat u toch zou moeten hebben kunnen inschatten wat voor een risico u nam door zo fors te reageren tegen de aanwezige Liyu politieleiden, rekening houdend met hun reputatie in de regio waar u woont. **Maar ook hier zijn het opnieuw vooral uw verdere verklaringen over uw vermeende aanhouding die hoegenaamd niet weten te overtuigen.** Zo geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u gedurende een maand zou zijn aangehouden in het politiekantoor van Kebri Beyah en dat u weer zou zijn vrijgelaten op de tweede dag van de eerste maand van 2015 nadat men u ervan beschuldigd zou hebben steun te hebben verleend aan rebellengroeperingen in uw regio; u verklaart bijgevolg iets langer dan een maand in gevangenschap te hebben doorgebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans verklaard dat u gedurende twintig dagen in de lokale gevangenis van Kebri Beyah zou zijn opgesloten (zie vragenlijst CGVS, dd.2 december 2015, p.1, zie administratief dossier).

Ook wat dit aspect van uw asielrelaas betreft zijn uw verklaringen bijgevolg niet consistent te noemen. Verder zijn uw verklaringen over uw beweerde detentieperiode in Kebri Beyah niet gedetailleerd en niet doorleefd te noemen. Gevraagd om de detentieomstandigheden te beschrijven komt u niet verder dan te verklaren dat het een grote cel was met een groot raam, in een grote compound, met vier kamers, en dat u in een van de kamers was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U geeft verder aan dat u met vele anderen in een cel was, maar gevraagd naar namen van medege-detineerden komt u niet verder dan het geven van twee namen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Tot slot geeft u aan dat u dank zij de hulp van uw oom zou zijn kunnen ontsnappen uit de gevangenis (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Echter, ook over dit aspect van uw asielrelaas komt u niet verder dan de loutere stelling dat uw oom een bewaker zou hebben omgekocht en dat u op die manier kon ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd hoe de bewaker en uw oom elkaar kennen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.17).

U weet evenmin hoeveel uw oom betaald zou hebben aan deze bewaker, waar u dan weer wel de naam van kan geven (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U slaagt er tot slot ook niet in om de weg te beschrijven die u zou hebben genomen om vanuit het politiekantoor naar het huis van uw oom te gaan in

dezelfde stad na uw beweerde vrijlating (zie gehoorverslag CGVS, p.17). In eerste instantie verklaart u tijdens het gehoor dat u nog tot de vijfde van de eerste maand bij uw oom zou zijn gebleven alvorens de stad te verlaten en naar Jigjiga en Addis Abeba te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.16), terwijl u later verklaart dat u onmiddellijk na uw vrijlating de stad verliet om naar Jigjiga te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Het zijn dergelijke inconsistente verklaringen die uw asielrelaas verder ondermijnen.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat uw asielrelaas als niet geloofwaardig bestempeld kan worden. Uw verklaringen over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst zijn niet overtuigend en op sommige punten zelfs inconsistent. Uw asielrelaas wordt louter ondersteund door boude verklaringen, zonder het voorleggen van enig begin van bewijs, hetzij via materiële elementen, hetzij door gedetailleerde verklaringen van uw persoon.

U legt tot slot tijdens het gehoor voor het CGVS een kopie van uw geboorteakte voor, maar uw identiteit, noch uw nationaliteit, worden in deze beslissing in twijfel getrokken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 oktober 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker “betwist met klem te hebben gezegd op 8 juli 2014 te zijn gearresteerd en blijft achter haar verklaringen tijdens het CGVS gehoor staan”. Hij klaagt aan dat hij “niet de tijd (kreeg) om uitgebreid haar relaas te vertellen bij de DVZ en bovendien werden haar antwoorden niet opnieuw voorgelezen door de vertalen”.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker de reactie van de politieagenten had moeten kunnen inschatten, wijst verzoeker op “de dagelijkse schrijnende situatie en frustratie van verzoekende partij”. Hij stelt dat hij niet meer rationeel nadacht.

Dat verzoeker het verschuldigde bedrag niet kan aangeven, wijt hij aan het feit dat hij “geen rekening bij hield met de veronderstelling dat zij alle schulden ooit eens zouden aflossen” en aan “de context waarin de gebeurtenissen plaatsvonden”.

De namen van de agenten kon hij niet noemen omdat hij hen niet persoonlijk kende, er niet “bevreemd mee” was en enkel wist dat ze van de Liyu-politie waren door hun uniform.

Verzoeker meent verder dat hij “weldegelijk uitgebreid verteld” heeft over zijn detentie, maar dat er “niet meer vragen gesteld” werden met betrekking tot zijn gevangenschap. Hij wijst tevens op zijn verklaringen over zijn ontsnapping.

Hij acht het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart in Ethiopië problemen te vrezen met de Liyu-politie. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker.

2.4. Vooreerst legt verzoeker geen enkel (begin van) bewijs neer aangaande zijn beweerde problemen met politieagenten van de Liyu-politie die in zijn restaurant kwamen eten zonder te betalen.

2.5. Daar waar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen aangetast zijn door tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden.

2.6. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 8 juli 2014 gearresteerd werd en 20 dagen werd opgesloten (vragenlijst DVZ, vraag 3.1, 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij *“de eerste dag van de twaalfde maand”* in 2014 opgepakt werd en pas vrijkwam *“de tweede van de eerste maand van 2015”* (gehoor, p. 12, 15). Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag wel degelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

2.7. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“te hebben gezegd op 8 juli 2014 te zijn gearresteerd”* en klaagt hij aan dat hij *“niet de tijd (kreeg) om uitgebreid haar relaas te vertellen bij de DVZ en bovendien werden haar antwoorden niet opnieuw voorgelezen door de vertalen”*. Uit het administratief dossier blijkt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Somalisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliet (vragenlijst DVZ, vraag 3.7). Bovendien wijst de Raad erop dat, bij het aanvangen van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker werd gevraagd of het

interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken goed verlopen was, waarop verzoeker antwoordde *“Ja ik heb het heel kort kunnen vertellen. Ik moest het samenvatten.”* (gehoor, p. 3), maar geen melding maakte van enige verkeerde weergave op de vragenlijst. De Raad benadrukt nog dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingen zaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingen zaken. Het volstaat dan ook niet om louter te betwisten dat hij bepaalde zaken gezegd zou hebben. Verzoeker toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingen zaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

2.8. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan overigens niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu*. Verzoeker bleek immers onwetend over (de namen van) de leden van de Liyu-politie met wie hij problemen kende (*“Je kan de namen kennen als ze je bij je blijven, maar niet de namen van mensen die slechts af en toe kwamen...”*; gehoor, p. 13), kon niet aangeven hoeveel geld deze politieagenten hem bij benadering nog verschuldigd waren (*“Ik heb het krediet niet geregistreerd, ik was ongeletterd, ik schreef het niet op, ik had geen boek, en ontving het geld cash...”*; gehoor, p. 13), slaagde er niet in zijn gevangenschap doorleefd te beschrijven (*“Het was een grote cel met een grote celraam, tegenover zijn er vier kamers, er is een compound, een complex, ik was in een van de kamers, zo zag het eruit.”*; gehoor, p. 15), kon slechts twee namen van celgenoten noemen terwijl hij beweerde dat er *“veel mensen”* waren (gehoor, p. 15) en wist niet hoe zijn oom zijn vrijlating bekwaam of hoeveel betaald werd, hoewel hij nadien nog de kans had zijn oom hierover te bevragen (*“Hij kocht de bewaker om. Zo werd ik vrijgelaten. (...) Ze kenden elkaar denk ik. (...) Ze kennen elkaar, ik kan er niet meer over zeggen.”*; gehoor, p. 16-17).

2.9. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.13. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een

onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK